

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM

DECRETUM

ABULEN.

CANONIZATIONIS

SERVI DEI

BALBINI A CARMELO

(in saec.: Ildefonsi Thomae Sánchez Mayorga)

SACERDOTIS PROFESSI

ORDINIS CARMELITARUM DISCALCEATORUM

(1865-1934)

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine eisque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.

« Si Regulam nostram Constitutionesque cum diligentia et cura religiosa servaverimus, Dominus ipse — quem ad modum confido — omnes nostras exaudiet preces. Nihil a vobis amplius postulo quam ut professioni nos nostrae aptemus iisque omnibus quae vocatio poscit nostra » (S. TERESIAE A IESU, *Via Perfectionis*, 4, 1).

Quotquot autem suas docuerat socias Sorores Teresia a Iesu, a Servo etiam Dei Balbino a Carmelo illa omnia sunt accuratissime in effectum deducta, qui a puero videlicet ipso extremam usque ad senectam firma quidem voluntate pedeque certo ardua ea percucurrit itinera ad culmen nempe perfectionis montis adducentia. Studiose enim divinae respondens gratiae necnon propriae perceptae vocationi metam feliciter attigit, singularem id est congruentiam cum Christo Domino. Quo vero ad Deum in progressu res non perfecit conspicuas ullas, at caritatis impulsus ardore unica quadam perseverantia et laetitia et minuta curatione sacerdotalia sua universa est officia exsecutus atque Regulae Constitutionumque normas quas erat antea amplexus, cum Ordinem ingrederetur Carmelitarum Excalceatorum. Ita profecto in coenobii recessu communibusque in rerum adiunctis vitae suae consecratae cotidianum convertit in usum ipsius Evangelii praeceptum: «Estote ergo vos perfecti, sicut Pater vester caelestis perfectus est» (Mt 5, 48).

Natus hic est Dei Servus apud oppidum *El Fresno* vulgo dictum prope Abulam in Hispania, die 7 Martii mensis anno 1865, parentibus nominatim Laurentio Sánchez ac Balbina Mayorga, christifidelibus optimis catholicis. Per baptismi autem duobus post diebus sacramentum in gratiam renatus nomen Ildefonsi Thomae suscepit. Peracta deinceps ob pietatem virtutumque amorem ac scholam insigni pueritia ille exemplis allectus sanctimoniae popularis suae Sanctae Teresiae a Iesu, Ordinem intravit Discalceatorum Carmelitarum anno 1881 Larreae, ubi novitiatum rite est emensus sese simul illustrem exhibens perfectionis religiosae studio. Vota proin prima die 30 Ianuarii anno 1882 nuncupavit ac sollemnia quidem tres post annos die 22 Februarii mensis. Absolutis autem disciplinis Burgi philosophicis atque Albae de Tormes theologicis, presbyteratus est Salmanticae die 14 Augusti anni 1887 sacro initiatus ordine.

Sibi porro cum pridem iam persuasisset sacrificium Domino oboedientiam ipsam esse acceptissimum, semper se usquequaque superiorum voluit subditi voluntati et, quotiens illi, qui maximi ceterum ducebant hunc Balbinum proprias propter humanas religiosasque simul virtutes, ab eo poposcissent ut suo cum incommodo muneribus gravis alicuiusungeretur ponderis, par se et aequum existimabat assentiri, quamvis molestiis obviam processurus esset et contumeliis. Intra sui autem Ordinis circuitum prior fuit Sancti Philippi conventus Havanae et Abulae crebriusque etiam Toleti; opus praeterea alterius a priore

explevit tum Castiliae Veteris provincialis pariterque definitoris et visitatoris ac multos quidem annos noviciorum magistri. Quoque autem suo in munere prudentiam prae se ferebat ac paternam quandam sollicitudinem de fratrum reliquorum commoditate, amicitiam insuper adversus omnes ac fervorem in regulari provehenda observantia. Si quando cum aliis se durius gerebat, nihil ei difficultatis accidebat sive quoniam multo secum asperius agebat sive quia sic germano pervadebatur animo spirituque carmelitano ut nemo sententiarum ipsius aut iussorum particeps esse non posset. Nihilo tamen secius aliquibus in causis, quae perrarae profecto fuerunt, consilia eius quamquam nobilia fuerant et prudentia, optatos haud consecuta sunt fructus neque ille tanti est denique aestimatus quanti reapse meruerat. Verum his similiter in casibus a se quidem omnino alienis Servus Dei mirificam asservavit interiorem pacem ac demisso prorsus animo, annuentibus ipsis superioribus, seorsum segregare is se maluit cum illud cuncto Ordini maxime fructuosum videretur esse propositum.

Vires praeterea omnes non pro sua tantum profundeabat religiosa familia: alii aequabiliter ab illo homines magna percipiebant beneficia. Constat enim studiose se eum periteque praedicandi industriae et sacrae paenitentiae ministerio tum spiritali etiam animorum moderationi tradidisse. Quem item apostolatum, ad Dei gloriam hominumque salutem expletum, insigniter pro monialibus Carmelitis Excalceatis Provinciae Castiliae Veteris procuravit.

Multiplici autem navitati suae, saepenumero oculis mundi ipsius retractae, solidum tamquam fundamentum substruxit vitam interiorum plenam ac fervidam quae in adiunctis silentii ac recessus coniunctionis cum Domino ac proximorum adiuventi nutriebatur ab ipso et sustinebatur. Mens eius et affectio, fide quidem perlustratae inflammataeque caritate, perpetuo in Dei contemplationem mergebantur ac veritatum revelatarum. Sacrarum exinde Litterarum meditatione affatim suam alebat spiritalem vitam ac doctrinam, ad quam accedebant pariter pia Liturgiae Horarum celebratio et sacrificii Eucharistici, continens oratio mentalis Virginisque Mariae cultus, in sacerdotalem vocationem ac religiosam fidelitas necnon oboedientia Patris praestita voluntati et Ecclesiae magisterio summo. Quo dociliorem autem suum redderet motui gratiae animum magisque in Christi cresceret imitatione ipse castigabat se eratque omnibus rebus temperantissimus a terrenisque splendoribus abstractus, deditus omnino rigidae ascensi carmelitanae et omni reprehensione immunis cotidiano

in consiliorum evangelicorum usu. Vigili praemiorum aeternorum spe recreatus cursum suum ad perfectionem numquam inhibuit inique contra fortiter et placide labores iacturas destitutiones ad Dei augendam gloriam eiusque in hominum animis propagandum regnum.

Postremo etiam aetatis anno, licet in cruribus gravesceret gangraena, dedita voluntate operari pergebat suique cum negatione, dum ex amanti cum Deo consociatione novas hauriebat vires. Perinde tandem ac vixerat, die 12 mensis Maii anno 1934 sacramentis communis diem suum Abulae in coenobio obiit.

Sanctimoniae vero fama, qua inter homines fruebatur vivens, luculenter quidem palamque est eius in funere comprobata posterisque similiter annis confirmata, potissimum inter Ordinis fratres eum qui etiamnum hominem censent sanctum, regulae observantissimum atque moribus integerrimum, omnis profecto exemplar virtutis, Carmelitam cunctis absolutum partibus.

Iam eo quo vita decesserat anno ipso coeptum est de Causa eius deliberari canonizationis quae, subsequentibus tardata politicis Hispaniae motibus, suscipi demum anno 1961 potuit. Episcopalem apud Curiam Abulensem informativus ordinarius inter annum 1961 et 1962 est processus ipse terminatus. Anno dein 1965 Sacra Congregatio Rituum decretum edidit super Servi Dei scriptis omnibus pervisis. Postmodum Causae Actores a Sede Apostolica anno 1973 licentiam, sive « nihil obstat », impetraverunt ut processus cognitionalis de sanctitatis fama et virtutibus et in universum miraculis, ad normas M. P. *Sanctitas clarior*, peragi liceret. Abulensis vero Antistes suo nimirum pollens iure decrevit die 25 Martii anno 1974 ut et Causa apud Apostolicam Sedem induceretur et cognitionis ageretur processus quem a die 23 Aprilis anno 1974 ad diem 3 Aprilis anno 1976 explicaverunt; cuius de validitate processus necnon ordinarii informativi illius sententiam suam Sacra Congregatio pro Causis Sanctorum protulit die 14 mensis Iulii anno 1978.

Cum *Positio super virtutibus* deinde esset secundis votis peracta die 28 Februarii hoc anno 1989, Peculiaris Consultorum Theologorum Congressus contigit, Fidei praesidente Promotore Generali, Rev.do Domino Antonio Petti. Eiusdem denique anni die 20 Iunii mensis, Patres Cardinales et Episcopi Ordinariam conglobati in Congregationem, Causae ponente Em.mo Cardinali Mario Aloisio Ciappi, Servum Dei Balbinum a Carmelo heroum in modum virtutes exercuisse agnoverunt theologales et cardinales aliasque iis adiectas.

Facta postmodum de omnibus hisce rebus Summo Pontifici Ioanni Paulo II per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata fidei-que relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis excipiens, rataque habens, praecepit ut super heroicis Servi Dei virtutibus Decretum rite conscriberetur.

Quod cum esset factum, accitis hodierna die ad Se cardinalibus subscripto Praefecto necnon Causae Ponente meque Antistite a Secretis Congregationis ceterisque de more convocandis, eisque astantibus, Beatissimus Pater declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine eisque adnexis, in gradu heroico, Servi Dei Balbini a Carmelo, sacerdotis professi Ordinis Carmelitarum Discalceatorum, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Voluit autem Sanctitas Sua ut hoc Decretum in vulgus ederetur et in acta Congregationis de Causis Sanctorum referretur.

Datum Romae, die 7 Septembris, A. D. 1989.

Angelus Card. Xilini
Praefectus

+ Traianusfrisan
Archiep. tit. Privastensis
a Secretis

ex Arce G. S. G. S. G.